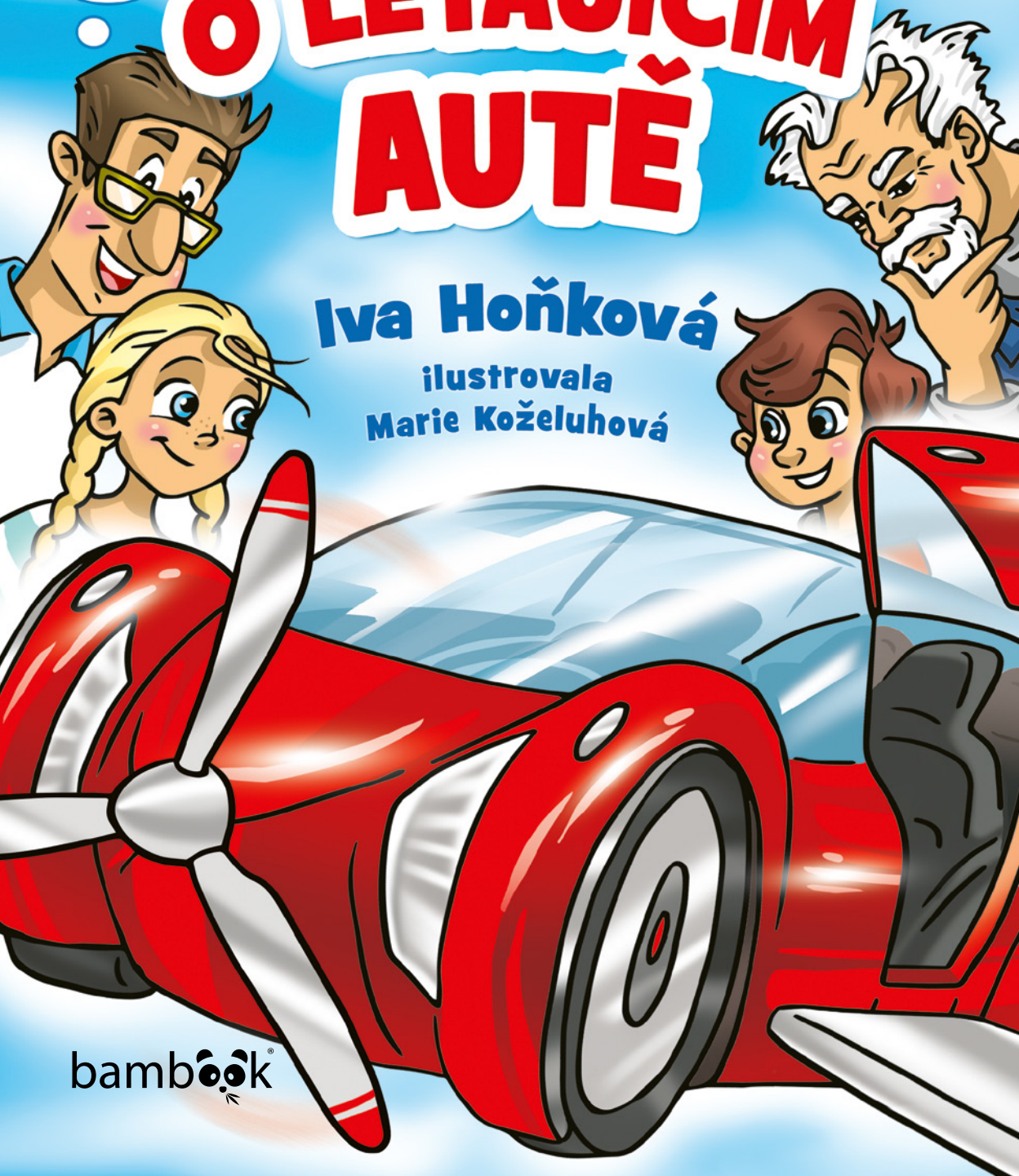

O LÉTAJÍCÍM AUTĚ

Iva Hoňková

ilustrovala
Marie Koželuhová

bambóok®

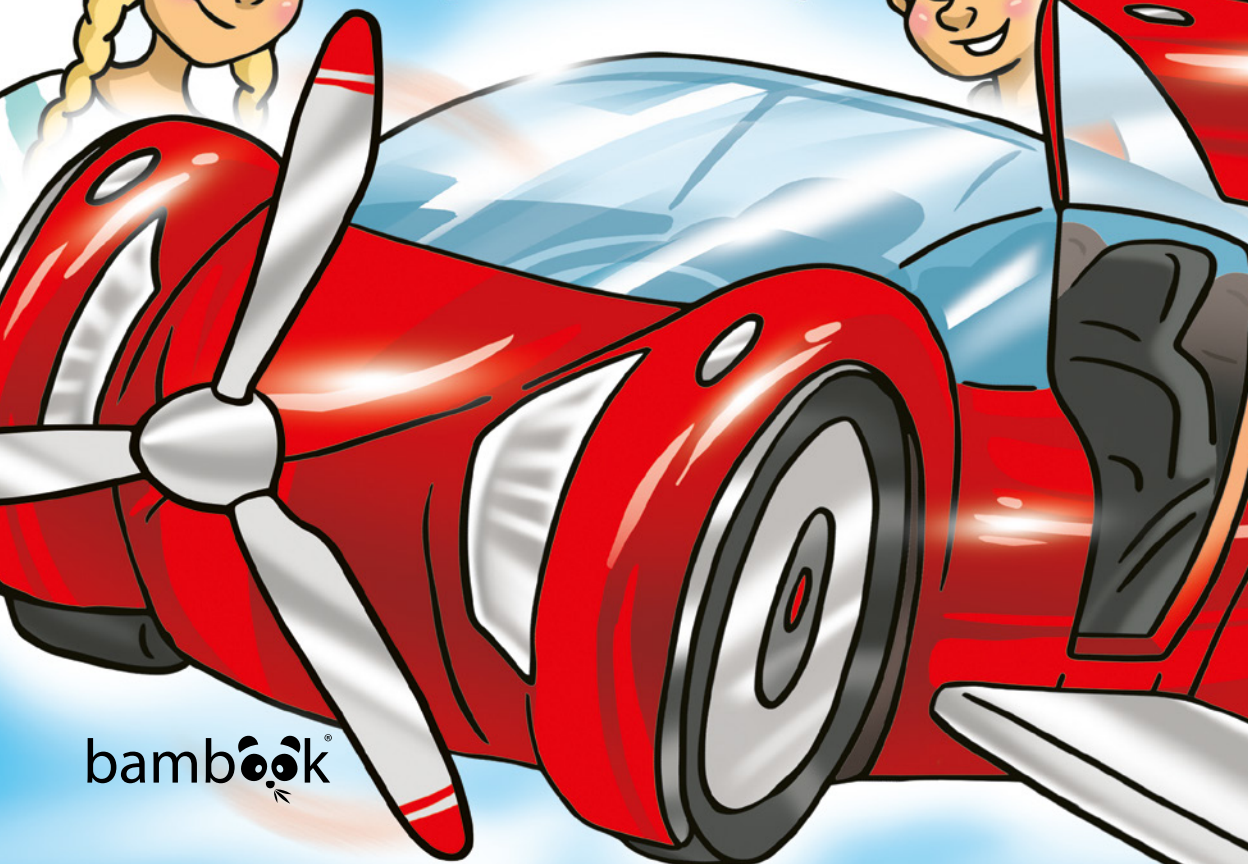
bambôk®

O LÉTAJÍCÍM AUTĚ

Iva Hoňková

ilustrovala
Marie Koželuhová

bambóok

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Iva Hoňková

O létajícím autě

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 8634. publikaci

Ilustrace Marie Koželuhová

Odpovědná redaktorka Kateřina Kružíková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 96

Vydání 1., 2023

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2023

Cover Illustration © Marie Koželuhová, 2023

ISBN 978-80-271-6998-6 (pdf)

ISBN 978-80-271-3777-0 (print)

Obsah

Letní letecký tábor	7
Výcvik pro začátečníky	20
Setkání	26
Morava	32
Létající auto	44
Mezinárodní návštěva	51
Odhalení	61
Přiznání	72
Večer u pana Alberta	79
Papírové vlaštovky	84
Ve vzduchu	90

Letní letecký tábor

Bylo léto. Prázdniny byly v plném proudu a na malém travnatém letišti v západních Čechách začalo být živo. Přijížděla tam malá i větší auta a dva autobusy plné dětí. Ty s sebou všechny měly těžké batohy a kufry s oblečením.

„Tak tady teď budeme dva týdny tábořit,“ řekl hnědovlasý, desetiletý chlapec. Vystoupil z autobusu a rozhlížel se kolem. „Jsem zvědavý, kde budeme spát?“ otočil hlavu ke své stejně staré kamarádce.

„Já myslím, že v támhle těch chatkách,“ ukázala copatá dívka s blondatými vlasy a nosíkem posetým drobnými pihami na nízké budky, stojící v řadě kolem plotu letiště.

„Myslíš správně! To se mi líbí,“ zahřměl na ni vysoký muž. „Dovolte mi, abych vás tady přivítal. Jsem Jakub Holub,“ usmál se a vzal si do ruky notes: „Vaše jména, prosím?“

„Jindřich Novotný,“ odpověděl chlapec.

„Výborně! Máš chatu číslo 3. Můžeš se jít zabydlet,“ řekl a udělal si puntík do sešitu.

„Já jsem, prosím pěkně, Michaela Prokopová,“ špitla dívka.

„Skvělé!“ pokýval spokojeně hlavou pan Holub a udělal si další puntík. „Ty máš, Míšo, chatku číslo 4.“

„Proč nemůžeme bydlet spolu s Jindrou?“ dívka malinko svraštila obočí.

„Protože u nás jsou holky zvlášť i kluci zvlášť,“ vysvětloval pan Holub. „Ale nemusíš se bát. Sama v chatce nebudeš. Za chvíli se ti tam přihrne další slečna. Snad si spolu budete rozumět. Jste totiž jediné dvě holky v celém táboře,“ zubil se pan Holub.

„No nazdar!“ hvízdl Míša. „Holky vyloženě nesnáším. To bude peklo,“ obrátila oči v sloup.

„Jak to?“ podivil se pan Holub.

„Je s nimi nuda. Pořád jen fňukají, že se jim něco nelíbí, a nemám si s nimi o čem povídat,“ vysvětlovala. „S kluky je daleko větší zábava. Pořád se přehrabují v nějakých

strojích a přístrojích, ti větší pak v autech, motorkách a letadlech.“

„A tebe to taky baví?“ pan Holub vykulil oči.

„No samozřejmě! Jinak bych tady přece nebyla,“ křehla se Míša. „Akorát tady nevidím žádná letadla. Na to, že jsme ten letecký tábor,“ rozhodila rukama.

„Jen počkej zítra,“ smál se pan Holub a ukázal chatku, kam se má jít dívka ubytovat.

Když byly všechny děti zabydlené ve svých chatkách, jednotliví vedoucí si je rozdělili do skupinek a vyhlásili velký nástup u stožáru. Tam se s nimi ještě jednou přivítali a rozdali pokyny, aby děti věděly, co je během následujících několika dnů bude čekat.

„Rozcvička je v sedm hodin ráno,“ oznámil vrchní vedoucí celého tábora. Nebyl to nikdo jiný než sám pan Holub. „A ještě jedna velmi důležitá věc! Tam vzadu, za naším hangárem, kam budeme často chodit, je ještě jeden hangár. Prosím, aby se všichni podívali tím směrem. Snadno ho poznáte. Je velmi starý, dřevěný. Vidíte ho všichni?“ zeptal se.

Děti příkyvovaly, a tak pokračoval dál: „Do toho hangáru platí přísný zákaz vstupu! Nikdo se k němu nesmí ani přiblížit! Pokud se tak stane, budeme neprodleně informovat rodiče o porušení pravidel a odvezou si vás domů. Váš pobyt bude pro vás v tu chvíli ukončen.“

„A proč?“ zajímali se nejmenší kluci z první skupiny.

„Protože tam straší,“ mumlali ti větší.

„Prosím vás, klid, ano?“ opět se ozval hlas pana Holuba. „Nikdo tam nestraší. Jen je to nebezpečné místo. Ten hangár si koupil už před mnoha lety jeden postarší muž, vědec. Místní lidé o něm vypráví všelijaké historky a je pravda, že některé z nich jsou i malinko strašidelné.“

„Povídejte!“ prosily děti.

Vrchní vedoucí pokynul rukou, aby si všichni sedli kolem velkého ohniště. „Tohle letiště tady vybudovali lidé

před mnoha a mnoha lety,“ pustil se pan Holub do vyprávění. „Touha létat je stará snad jako lidstvo samo. První zmínky o létání jsou staré přes pět tisíc let. Kdo někdy četl historii létání, určitě se dočetl o králi Etanovi, který zachránil orla.“

„O tom jsem nikdy neslyšel,“ řekl Jindra.

„Tak zapálíme oheň, opečeme si špekáčky a asi vezme-me to moje vyprávění hezky od začátku,“ usmál se pan Holub a kývl na skupinové vedoucí, aby dětem rozdali opékačí vidličky a buřty.

„Stará báje vypráví, že v dávných dobách žil na zemi orel a had. Byli to přátelé, ale jen do té doby, než orel snědl hadovi jeho mláďata. Had se rozhodl, že se orlovi pomstí. Chvilí přemýšlel, jak to udělat. Nakonec mu poradil bůh slunce Šamaš, aby orlovi za trest zlámal perutě

a zavlekl ho do temné, hluboké díry pod zem. Což had také udělal. V té době žil poblíž král Kiš Etan. I on měl své trápení. Toužil po tom, aby se jeho manželce narodil syn. I jemu bůh slunce poradil. Řekl mu, aby zachránil a uzdravil zraněného orla. Král tak učinil. Vzorně se o něho staral, až se mu nakonec podařilo dravce vyléčit. Orel se pak s králem vznesl do oblak, aby mu pomohl najít vzácnou bylinu pro jeho ženu, díky níž by mu dala syna. Bylinu však nikdy nenašli, protože král neuposlechl orla, který mu radil, aby se během letu nedíval dolů. Králi Etanovi se při pohledu na zem zatočila hlava a spadl.“

„To je moc smutné,“ povzdechla si Míša. „Příběhy se špatným koncem nemám ráda.“

„Jak praví král Kiš Etan: člověk nemá nikdy zoufat a rmoutit se, protože smutkem stejně nezastaví běh událostí. Ten, kdo má moudré srdce, kráčí kupředu a doufá,“ pousmál se pan Holub. „Další, opravdu krásná pověst je o Daidalovi, řeckém staviteli a vynálezci, a jeho synovi jménem Ikaros, kteří společně jako první lidé vzlétli do vzduchu pomocí vlastnoručně sestrojených křídel.“

„O tom jsme se učili ve škole,“ řekla Míša. „A taky to skončí špatně, protože Ikaros neuposlechl rady otce, aby nelétal moc vysoko, když měli oba křídla slepená voskem. Vyletěl blíž ke slunci. Jeho teplem se vosk rozpustil a Ikaros se zřítil do moře, kde utonul.“

„Tak jasně, chtěl flexit,“ přidali se do rozhovoru kluci z jiného oddílu.

„Kdyby poslechl otce, tak by vše dopadlo dobře,“ prohodil Jindřich, „stejně jako kdyby král Kiš Etan poslechl orla, nezatočila by se mu hlava a mohl ještě v klidu žít.“

„To jistě ano, ale na kdyby se nehraje,“ usmála se Míša.

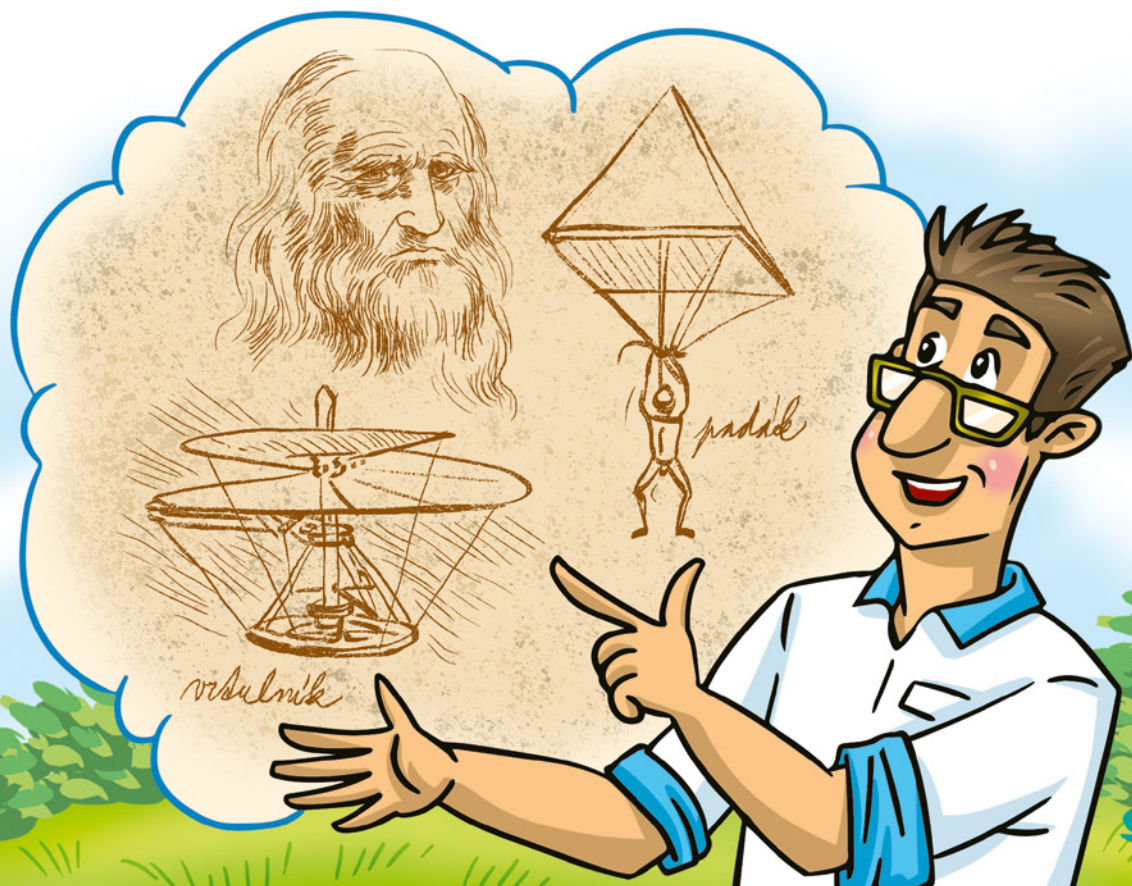
„Další krásná pověst je z Číny,“ pokračoval pan Holub. „Tam prý vyráběli čínští vojáci velké draky už několik století před naším letopočtem. Létali pak s nimi nad nepřátelskými tábory a zpívali na nich smutné písně. Ovšem za velkého průkopníka letectví lidé často označují známého malíře, sochaře, architekta a především vynálezce z patnáctého století. Není to nikdo jiný než Leonardo da Vinci. Tenhle génius nakreslil přes sto padesát nákrešů nejrůznějších vzdušných zařízení. Mimochodem – byly mezi nimi i vrtulník a padák, ale své vynálezy prý nikdy nesestrojil. Všechno zůstalo jen na papíře,“ usmál se vrchní vedoucí. „Postupně, jak se vyvíjela naše společnost, začali se objevovat badatelé a vědci, kteří si doma ve svých dílnách začali stavět stroje, které by mohly vzlétnout. Touha dobýt nebe a vznášet se nad zemí byla obrovská. Když opustíme patnácté století a posuneme se ještě blíže k současnosti, můžeme už mluvit o konkrétních jménech lidí, kteří se považují za opravdu první vynálezce, kteří dokázali vzlétnout. Koncem osmnáctého století sestrojili bratři Montgolfierové létající horkovzdušný balón. Jeho tříčlenná posádka – kohout, ovce a kachna – let přežila a od té doby se těmto bratrům připisuje prvenství. Můžeme je považovat za průkopníky létání.“

„Jenomže horkovzdušný balón není letadlo,“ poznamenal jeden ze starších kluků.

„Ale je. Jen je lehčí než vzduch. Všechno, co létá, je letadlo,“ odpověděl pan Holub. „Tak schválně, mládeži! Víte, kdo byl tvůrcem prvního letadla těžšího než vzduch, poháněného motorem?“

„To je přece jasné,“ culila se Míša a rychle odpověděla. „Byli to bratři Wrightové.“

„Výborně! Ty jsi opravdu neskutečně chytrá dívka,“ pochválil ji vrchní vedoucí, „zítra po obědě se přihlas v kuchyni. Dostaneš dezert.“

„Super! Děkuji!“ odpověděla Míša a malinko se zarděla, protože všechny pohledy účastníků tábora se stočily na ni.

„A teď už se konečně dostáváme k našemu tajemnému vědci,“ pan Holub se na chvíli odmlčel a pootočil hlavou. V ten okamžik se na zaprášené příjezdové cestě, vedoucí ke starému, dřevěnému hangáru, objevilo malé černé auto, které už taky pamatovalo lepší časy. Jeho přední kulatá světla zářila v soumraku jako právě vycházející hvězdy.

„Podívejte se! Někdo k nám jede!“ vykřikla spolubydlící Míši, Klárka. „Asi nějaký opožděný táborník.“

„To není žádný táborník,“ odpověděl tichým hlasem vrchní vedoucí a svrástil čelo, „to je náš tajemný pan vědec, o kterém jsem vám říkal hned na začátku. My o vlku...“

Všichni táborníci utichli a sledovali auto, které mezitím zastavilo u velkých vrat hangáru. Nebylo od nich nijak zvlášť daleko, sotva tak pár desítek metrů. Za předním sklem se krčila postava staršího muže v černém plášti. Jeho tvář lemovaly střípaté bílé vlasy a strniště vousů. Seděl nehybně s rukama pevně svírajícíma volant.

„Proč nevystoupí?“ zašeptala Míša.

„Nevím,“ pokrčil rameny pan Holub. „Třeba si nás prohlíží, zrovna tak, jako my teď zíráme na něho.“

„Co je vlastně zač?“ zeptal se Jindra.

„O tomhle podivínovi se povídá, mimo jiné, že v tom hangáru staví nějaký zvláštní stroj. Má to být něco jako

letadlo a auto v jednom. Zkrátka létající auto,“ pan Holub rozhodil rukama. „Ale on se s nikým nebaví. S nikým nemluví, dokonce ani na pozdrav neodpoví.“

„Žije si ve svém světě, který si střeží jako svůj poklad, a nikoho do něj nepustí,“ přikývla Míša. „Tomu rozumím,“ usmála se na pána za volantem, ale ten její úsměv neopětoval. Ba naopak, začal se ještě víc mračit.

„Ano. Má svůj svět,“ přikývl vrchní vedoucí.

„Fííha, létající auto! To je něco!“ uznale hvízdal Marek, jeden ze starších kluků z vyššího oddílu. „Ten týpek musí být hodně chytrý, když dokáže sestrojít tak nadčasový stroj!“

„To se jen povídá. Do hangáru nikomu nedovolil za celé ty roky ani nahlédnout,“ pokračoval pan Holub. „Vždycky

přijede, celou noc bádá a bádá a brzy ráno zase odjede pryč. Jak jsem říkal při nástupu, do tohoto hangáru platí přísný zákaz vstupu. Kdo ví, co tam vlastně vymýšlí! Tak aby se nikomu z vás něco nestalo. Je to jasné?“

„Třeba tam skládá nějakou super raketu a jednoho dne s ní vyletí až na měsíc,“ zasníl se Jindra.

„Anebo je to pravda a staví si tam šílené létající auto,“ prohodil Marek.

„Proč šílené?“ zamračila se Míša. „O tyhle stroje se pokoušeli vynálezci už před druhou světovou válkou a prý se to některým dokonce i podařilo!“ dodala vítězně.

„Správně, ale my se raději budeme držet při zemi,“ odpověděl vrchní vedoucí.

„Jak to myslíte, při zemi? Vždyť jsme letní letecký tábor,“ zvolal Marek a všichni se tomu zasmáli.

„Jako pokus o vtípek celkem dobrý,“ ušklíbl se pan Holub. „Jen jsem tím chtěl říct, že pro nás jsou připravena opravdová letadla. Skutečná, letu schopná a bezpečná. Tímto uzavírám dnešní den. Večer bude mít hlídku Marek a Danek. Kromě nich vás všechny čekám zítra ráno na rozcvičce!“

* * *

Tajemný muž se díval na hromadu dětí a dospělých, kteří se pomalu loučili, hasili oheň a rozcházeli se do svých chatek. Pozvolna spustil ruce z volantu, vyklouzl z auta a vmžiku zmizel ve svém hangáru.

„Tak to vypadá, Maxíku, že budeme mít společnost,“ řekl jezevčíkovi, který mu šel v patách. Pes začenichal po větru, ale nic než zbytky vůně pečených buřtů nezaznamenal. Olízl se, vyskočil do proutěného koše a usnul.

„Ty bys prospal i zemětřesení,“ muž se malinko posmál. Nalil psovi do misky čistou vodu, sundal si plášť, převlékl se do pracovního oblečení a sedl si za volant svého létajícího auta.

„Ach jo,“ povzdechl si. „Kdybych tak věděl, co ti schází,“ svraštil obočí. „Co ti schází, že nemůžeš letět?!“

